

тыя, които ся спасавать съ благодать-тѣ. Любовь-та Божія, която е открита намъ въ негово-то слово, побуждава ны да говоримъ съ Апостола да начнемъ и ный да Го обычаемы, защото първомъ той възлюби насъ. (1. Иоан. 4; 19).

Тая любовь къмъ Бога състои въ истинно исполненіе на Неговы-тѣ заповѣди. Който има мои-тѣ заповѣди и ги държи, той е щомя обыча (Иоан. 14; 21), казува Спаситель-тѣ. Иосифъ не могль да покаже много доказательства на любовь-тѣ си къмъ Бога, обаче той показаль искренность-тѣ си въ неѣжъ като хваляль Тогова, който го повыкаль изъ тмнинѣж-тѣ въ чудный-тѣ си свѣтъ (1. Петр. 2; 9), и като го прославиль че Той има власть да спасе грѣшны-тѣ, той най-повече обыхналь послѣдователи-тѣ Исусъ Христовы, които го обыхали и прославляли, и именно за това, защото тѣ надлежали на Исуса.

Читателю! произвожда ли Евангеліе-то такова дѣйствиe и въ тебе самага?

3. Ный виждамы отъ това, че Евангеліе-то укрѣпява вѣрующы-тѣ въ часъ-тѣ на тѣлеснѣж-тѣ смърть прѣди да отидѣтъ въ вѣчность-тѣ. Въ минутѣж-тѣ на смърть-тѣ Иосифъ не смѣяль да мысли, че той не е достоинъ за наказаніе, и че животъ-тѣ му е беспорочень, та да може да заслужи за вѣчно блаженство: той не смѣяль да помисли, че Богъ по милосѣрдіе-то си не ще да го осѣди вѣчно за грѣхове-тѣ му. Не! Той позналь грѣхове-тѣ си, считаль себе си за осѣдень,